

Lagen eller Dekalogen förklarad enligt sin yttre och inre mening

1. Det finns inget folk på hela jordens yta som är obekant med att det är en ond handling att mördra, begå äktenskapsbrott, att stjäla, vittna falskt, och att domen kommer bli hård över varje stat, land eller civilsamhälle som inte förhindrat dessa ogärningar med lagstiftning. Vem kan då tro att det israelitiska folket framför andra vore så omdömeslöst att det inte visste att dessa ting var onda? För den skull kan man förundra sig över att dessa i världen allmänt erkända lagar på ett så mirakulöst vis förkunnades av Jehovah själv på berget Sinai.

Men, märk väl! De proklamerades på ett så underbart sätt för att tillkännage att dessa inte bara är civilrättsliga och moraliska lagar utan också Gudomliga Lagar, och att bryta mot dem inte bara är att begå ont mot sin nästa eller sitt samhälle utan också att försynda sig mot Gud. Genom att utfärdas av Jehovah på berget Sinai blev dessa lagar följaktligen också religionslagar. Det torde vara uppenbart, att allt vad Jehovah föreskriver, påbjuder han i religionens namn, och att buden är nödvändiga att följa för att uppnå frälsning. Men innan dessa närmare förklaras, skall här någonting sägas om deras helighet för att det ska bli uppenbart, att religionen finns i dem.

I. Att de tio budorden var det heliga självt i det israelitiska samfundet

2. Dekalogens föreskrifter var så heliga att inget heligare finns, eftersom de var det mest grundläggande i Ordet. De var grundvalen för det samfund som inrättades av det israelitiska folket och innefattade allt som hör religionen till.

Genom dem upprättades en förbindelse mellan Gud och människan, och mellan människan och Gud.

Att de var det heligaste som fanns framgår tydligt av följande fakta: att Herren Gud Jehovah själv i eld nedsteg på berget Sinai i änglars följe och där muntligen meddelade dem (och att folket i tre dagar förberedde sig på att få se och höra detta). Att berget var kringgärdat så att ingen, vare sig präster eller de äldste, skulle närma sig det och dö, utan Mose ensam bestiga det. Att dessa bud blev inristade med Guds finger på två stentavlor. Att Moses ansikte lyste när han andra gången bar ned dessa från berget. Att tavlorna lades i arken och denna sattes innerst i tabernaklet, och att på denna ställdes nådastolen och över denna: keruber av guld; och att detta innersta rum av tabernaklet kallades Det allra heligaste, det heligaste av allt heligt (*Sanctum sanctorum*).

Utanför förhänget till gemaket där arken stod, uppställdes flera saker som representerade himlens och kyrkans heliga ting: ett förgyllt bord med skådebröden, ett gyllene altare för rökelse, och en sjuarmad lamphållare av guld. Runt tabernaklet

fanns ett draperi av byssuslinne i purpur och scharlakanstyg. All tabernaklets helighet kom sig av Lagen som fanns inrymd i arken därinne.

På grund av den helighet som lagen i arken gav tabernaklet, samlades hela det israelitiska folket kring detta, i turordning stam för stam enligt anvisning. De tågade sedan i samma ordning i arkens följe. Och när de så vandrade, var det ett moln över arken på dagen och en eld på natten.

Till följd av denna lags helighet och Jehovahs närvaro i den, som talade över nådastolen mellan keruberna med Mose, kallades arken för ”Jehovah där”. Aron tilläts inte tillträde bakom förhänget om han inte först utfört offer och bränt rökelse – annars skulle han dö.

Genom Jehovahs närvaro i denna lag och omkring den, åstadkom arken med dess lag mirakel. Exempelvis delade sig Jordanflodens vatten, och så länge arken stod i flodbäddens mitt, kunde folket passera på torr mark. Jerikos murar föll när arken bars omkring staden. Dagon, filistéernas gudsbeläte, föll först platt på ansiktet inför arken, därpå låg han halshuggen med handflatorna vilande på tröskeln till sin helgedom. Ussa dog efter att ha vidrört arken. Genom dess kraft slogs invånarna i Beth Shemesh [Solens hus] ned i tusental. Samma kista fördes av David i triumf tillbaka till Zion under offer och jubel, och sedan av Salomo till Jerusalems tempel, där han inrättade dess helgedom; o.s.v.

Av allt detta framgår att Tio Guds Bud var själva heligheten i den israelitiska församlingen [*Ecclesia Israelitica*].

3. Det som ovan anförts om Lagens bekantgörande, dess helighet och kraft, återfinns på följande ställen i Ordet:

Jehovah nedsteg i eld på berget Sinai, som skakade och omgavs av rök. Åska dundrade, blixtar ljungade, ett tungt moln låg

över berget och det hördes en stark hornstöt (2 Mos. 19:16-18; 5 Mos. 4:11, 5:22-26).

Inför Jehovahs ankomst förberedde sig folket och renade sig under tre dagar (2 Mos. 19:10, 11, 15).

Berget kringgärdades så att ingen skulle dö som kom för nära. Inte ens prästerna fick bestiga det, bara Mose ensam (2 Mos. 19:12, 13, 20-23; 24:1, 2).

Lagen överlämnades på berget Sinai (2 Mos. 20:2-14; 5 Mos. 5:6-21).

Lagen var ingraverad på två stentavlor och skriven med Guds finger (2 Mos. 31:18; 32:15, 16).

När Mose bar tavlorna en andra gång nedför berget strålade hans ansikte så att han beslöjade det när han talade till folket (2 Mos. 34:29–35).

Tavlorna förvarades i arken (2 Mos. 25:16; 5 Mos. 10:5; Kung. 8:9).

Nådstolen placerades ovanpå arken, och ovan den keruber av guld (2 Mos. 25:17-21).

Arken med nådstolen och änglavakterna insattes i tabernaklet och utgjorde sålunda det främsta och innersta däri. I dess yttre del fanns det förgyllda bordet med skådebröden jämte guldaltaret för rökelse och den gyllene kandelabern med dess lampor. Dess yttersta bestod av de tio förhängena av bysusväv [linnegarn] i purpur och scharlakanstygg [fint ylletyg i karminrött] (2 Mos. 25:1-40; 26:1-37; 40:17-28).

Det ställe där arken förvarades kallades Det allra heligaste [*Sanctum sanctorum*] (2 Mos. 26:33).

Israeliterna slog alla läger kring uppenbarelsetältet, inrättade stam för stam, och fortsatte färden i samma ordning (4 Mos. 2:1-24).

Då var över arken en molnstod om dagen och en eldstod om natten (2 Mos. 40:38; 4 Mos. 9:15, 16-23; 14:14; 5 Mos. 1:33).

Jehovah talade med Mose från en plats ovan arken mellan keruberna (2 Mos. 25:22, 4 Mos. 7:89).

Eftersom lagen fanns i arken kallades den Jehova där; så när de begav sig av sade Mose ”Stig upp, Jehovah” och ”Återgå, Jehovah” när de slog sig ned igen (4 Mos. 10:36-36; 2 Sam. 6:2; Ps. 132:7).

På grund av Lagens helighet fick inte Aron inträda bakom täcketset förrän han offrat och bränt rökelse (3 Mos. 16:2-14 ff.).

Genom Herrens kraft i Lagen delade sig Jordanflodens vatten, och så länge arken stod mitt i flodfåran kunde folket gå torrskott över (Jos. 3:1-17; 4:5-20).

När arken bars runt Jerikos murar, föll dessa samman (Jos. 6:1-20).

Dagon, den filisteiska guden, föll framstupa på marken framför arken, och sedan låg han vid sitt tempels tröskel med huvud och händer skilda från kroppen (1 Sam 5).

Folket i Beth Shemesh föll i tusenden genom arkens kraft (1 Sam 5, 6).

Ussa föll död ner efter att han vidrört arken (2 Sam 6:7).

David förde arken till Sion med festtåg under jubelrop och fanfarer (2 Sam. 6:1-19).

Salomo införde arken i Jerusalems tempel där han inrättat dess helgedom (1 Kung. 6:19 ff.; 8:3-9).

4. Eftersom denna Lag förbinder människan med Herren ömsesidigt kallas den Förbundet och Vittnesbördet (*testimonium*). *Förbund* därför att den förenar. *Vittnesbörd* därför att den bekräftar paktens överenskommelse. ”Förbund” i Ordet betecknar allians, och ”vittnesbörd” fördragets bevis.

Därför var tavlornas antal två: en för Gud och en för människan. Herren garanterar avtalet när människan följer det som står på hennes tavla. Herren är ständigt närvarande och klappar

på porten, men det är vår sak att utöva den frihet vi fått av honom och öppna dörren. Såsom han säger:

Se, jag står vid dörren och bultar. Om någon hör min röst och öppnar, skall jag gå in och sitta till bords och spisa med denne, och denne med mig
(Upp. 3:20).

Att stentavlorna på vilken Lagen var skriven kallades Förbundets tavlor, och att arken kallades Förbundsarken genom sitt innehåll, samt att själva Lagen kallades Förbundet, kan man se i: 4 Mos. 10:33; 5 Mos. 4:13, 23; 5:2,3; 9:9; Jos. 3:11; 1 Kung. 8:21; Upp. 11:19 och på andra ställen.

Eftersom Förbund betecknar Förbindelse (*conjunctio*), sägs det om Herren att han skall vara till ett förbund för folket (Jes. 42:6; 49:9).

Han kallas även förbundets ängel [budbärare], (*Angelus Foederis*) (Mal. 3:1) och hans blod Förbundets blod, (*Sanguis Foederis*) (Matt. 26:28; Sak. 9: 11; 2 Mos. 24:4-10).

Av dessa skäl kallas Ordets två delar för Gamla Förbundet och Nya Förbundet.

Förbund är till för kärlek och vänskap, gemenskap och samförstånd.

5. Hela den helighet och kraft Lagen äger beror på att den inom sig omfattar hela religionen. Den är nedtecknad på två tavlor varav den ena innefattar allt som rör Gud och den andra allt som rör människan. Därför kallas denna lags bud de tio *orden* [lat. *verba*; hebr. *dib-ré*] 2 Mos. 34:28; 5 Mos. 4:13; 9:4.

De kallas så för att ”tio” betecknar allt (*significant omnia*) och ”ord” sanning; fast dessa är fler än tio till antal. Att ”tio” står för alla och att tionden inrättades på denna grund kan ses

i *Apocalypsis Revelata* [Uppenbarelseboken avslöjad] (nr. 101).

Att denna Lag är hela religionen i sammandrag skall vidare framgå av det följande.

II. Att de Tio Budorden bokstavligen innehåller lärans och livets allmänna regler, medan de i andlig och himmelsk mening äger universell tillämpning

6. Det är känt att Dekalogen i Ordet i högsta bemärkelse kallas Lag eftersom den innehåller lärans och livets grundprinciper – alltså inte endast beträffande Gud utan också angående oss själva. Därför blev den också skriven på två tavlor där den ena handlar om Gud och den andra om människan.

Det är även bekant att allt rörande läran och levernet gäller kärleken till Gud och kärleken till vår nästa, och att allt som hör till dessa två slag av kärlek omfattas av de tio budorden.

Att hela Ordet i själva verket inte undervisar om annat än detta, fastslås i Herrens utsaga:

”Jesus ... sade: »Du skall älska Herren, din Gud, med hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela ditt förstånd ... och din nästa såsom dig själv. På dessa båda bud vilar hela lagen och profeterna.«

(Matt. 22:35–40).

”Lagen och profeterna” betecknar hela Ordet!

Och vidare:

En laglärdd som ville sätta honom på prov reste sig och sade: »Mästare, vad skall jag göra för att vinna evigt liv?»

Jesus sade: »Vad står det i lagen? Hur lyder orden?»

Han svarade: »Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela din kraft och med hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv.« Varpå Jesus sade: »... Gör det, så får du leva.«

(Luk. 10:25–28).

Av det faktum att allt i Ordet handlar om kärleken till Gud och kärleken till nästan, och att dekalogens första tavla sammanfattar allt som rör kärleken till Gud, och den andra allt som rör kärleken till medmänniskorna, följer att här finns allt om läran och livet.

Om du för din inre syn föreställer dig de båda skrivtavlor, kan man se hur de båda hänger samman. Gud ser på oss från sin tavla, och vi ser honom från vår aspekt. De båda tavlorna är alltså vända mot varandra. I detta ömsesidiga skådande ser Gud å sin sida efter oss, och gör allt som göras kan för vår frälsning. Om vi, å vår sida, anammar och följer det som står på vår tavla, utvecklas ett ömsesidigt kompanjonskap varigenom Herrens ord till den skriftlärde besannas: ”Gör det, så får du leva”.

7. Ordet talar ofta uttryckligen om ”lagen” (*lex*) och därför skall här sägas vad som avses härmed i strikt bemärkelse samt även i vid respektive vidsträcktaste mening.

I trängre mening avses Dekalogen. I vidare bemärkelse åsyftas de statuter Mose gav Israels barn att följa; medan i vidsträcktaste mening hela Ordet avses.

Att det är allom bekant att ”lagen” i strikt mening syftar på De tio budorden och i vidare mening de enskilda stadgar

Mose förmedlade till Israels barn framgår av att dessa i Andra Moseboken benämns *lag* [ordning/förordning].

Denna rättsliga status framgår vidare av följande utsagor i Tredje, Fjärde och Femte Mosebok:

Detta är förordningen för [det högheliga] skuldoffret (3 Mos. 7:1)

Detta är förordningen för fredsoffret (3 Mos. 7:11)

Detta är förordningen för matoffret (3 Mos. 6:14 och följande)

Detta är förordningarna för brännoffer [holocausto], matoffer, syndoffer, skuldoffer, och prästvigningsoffer (3 Mos. 7:37)

Detta är lagen om landdjuren och fåglarna (3 Mos. 11:46)

Detta [denna lag] gäller för en kvinna som har fött barn, en pojke eller en flicka. (3 Mos. 12:7)

Detta är lagen rörande spetälska (3 Mos. 13:59; 14:2, 32, 54, 57)

Detta är lagen för den som har flytningar (3 Mos. 15:32)

Detta är lagen om svartsjuka [lex zelotypiae] (4 Mos. 5:29, 30)

Detta är lagen för en nasir (4 Mos. 6:13, 21)

Detta är lagen om rening (4 Mos. 19:14)

Detta är lagbestämmelsen om den röda kvigan (4 Mos. 19:2)

Konungalagen (5 Mos. 17:15–19).

Det förhåller sig faktiskt så, att hela Moses bokverk (*Liber Mosis*) benämns lag och lagbok (5 Mos. 31:9, 11, 12, 24-26).

Moses Lag är benämningen på Moseböckerna också i Nya Testamentet (Luk. 2:22; 24:44; Joh. 1:46; 7:22, 23; 8:5, m.fl. ställen).

När Paulus hävdar:

att människan blir rättfärdig på grund av tro, oberoende av laggärningar
(Rom. 3:28)

avser han de ovan nämnda reglerna. Detta klargörs av de ord

som följer på dessa i Romarbrevet, liksom av hans förebråelser mot Petrus för att denne höll fast vid judisk praxis. I detta sammanhang yttrar Paulus:

att människan inte blir rättfärdig genom laggärningar

(Galaterbrevet 2:14, 16).

I vidaste mening är Lagen slutligen Ordet i sin helhet. Detta utsågs uttryckligen här:

”Jesus sade: »Står det inte i er *lag*: *Jag har sagt att ni är gudar?*»

(Joh. 10:34, avseende något som står skrivet i Psaltaren 35:16).

”Folket sade till honom: »Vi har lärt oss i *lagen* att Messias stannar för alltid.« (Joh. 12:34, som refererar till Psaltaren 89:29; 110:4; och Daniels Bok 7:14).

»Men ordet som står skrivet i deras *lag* skulle uppfyllas: *De har hatat mig utan grund.*« (Joh. 15:25 med allusion på Psaltaren 35:19).

”Då sade fariséerna: »Finns det någon i rådet eller bland fariséerna som tror på honom? Men den stora hopen, som inte kan *lagen*, den är förtappad.«” (Joh. 7:48, 49).

»Förr skall himmel och jord förgå än att en enda prick i *lagen* faller bort.« (Luk. 16:17).

I dessa stycken syftar ”lagen” på den Heliga Skrift. Det finns tusentals ställen (*mille locus*) som dessa i Davids psalmer.

8. Att dekalogen i sin andliga och himmelska mening innehåller alla trons och medmänniskokärlekens lagar,

kommer sig av att varje enskild del i Ordets bokstav också innehåller två inre betydelser, andemeningen och den himmelska innebörden, samt att dessa betydelser frambär den gudomliga sanningen i sitt ljus och den gudomliga godheten i sin värme.

Eftersom Ordet i sin helhet såväl som i enskildheter är av denna natur, är det nödvändigt att förklara de tio budorden i dess tre nämnda meningar, dvs. den naturliga, den andliga och den himmelska [*naturalis, spiritualis, caelestis*].

Att Ordet är så inrättat och beskaffat har ovan visats i kapitlet om Den heliga skrift, eller Ordet (§§193–208).

9. Om man inte känner till att Ordet är av denna natur kan man inte förstå att dess minsta detaljer rymmer oändlighet eller att det innehåller ting så oräkneliga, att dessa även över-skrider änglarnas uppfattningsförmåga. Varje uttryck i Skriften kan liknas vid ett frö som i myllan kan växa till ett stort träd, vilket förmår frambringa en ymighet av frön, och genom dessa alstra nya träd, tillsammans bildande en trädgård, och av denas frön skapa nya trädgårdar, och så vidare i all oändlighet.

Så är ock Herrens Ord anordnat i minsta detalj. Alldeles särskilt gäller detta dekalogen, som är en kort sammanfattning av hela Ordet, enär den undervisar om kärleken till Gud och kärleken till medmänniskorna.

Att Ordet är sådant, visade Herren själv med en liknelse (*similitudo*):

Guds rike [*regnum Dei*] är likt ett senapskorn som en man tog och sådde i sin åker. Detta är det minsta av alla frön, men när det väl har vuxit upp är det större än andra plantor och blir till ett träd, så att himlens fåglar kommer och bygger bo bland dess grenar.

(*Matt.* 13:31, 32; *Mark.* 4:31, 32; *Luk.* 13:18, 19; – jfr. *Hesekiel* 17:2-8).

Att det i Ordet finns en oändlighet av andliga frön eller sanningar kan man se av änglavisheten, som helt kommer av Ordet. Den växer hos änglarna i evighet, och ju visare de blir desto klarare inser de, att visheten är utan ände och att de själva endast är i ett förmak (*atrium*) och inte kan komma i närheten av Herrens Gudomliga Vishet, som de kallar ett bottenlöst djup (*abysus*).

Eftersom Ordet kommer ur detta bråddjup, emedan det kommer från Gud, har det i alla dess delar något oändligt.

III. FÖRSTA BUDET

Du skall ingen annan gud ha inför mitt anlete

10. Detta är Första Budets ord (2 Mos. 20:3; 5 Mos. 5:7). I sin naturliga mening (*sensus naturalis*), som är den bokstavliga (*literalis*), avses i första hand att man inte ska dyrka avgudabilder (*idola*) ty det sägs vidare:

Du skall inte göra dig någon bildstod eller avbild av någonting uppe i himlen eller nere på marken eller i vattnet nedom jorden. Du skall inte tillbe dem eller tjäna dem. Ty jag är Herren Jehovah, din Gud, zeloten (2 Mos. 20:3-5).

Att detta bud närmast syftade på att man inte ska dyrka beläten, kommer sig av att avgudadyrkan var vanlig i Asien vid denna tid, liksom även senare, ända fram till Herrens ankomst. Före dess var nämligen alla samfund ursprungligen förebildande och sinnebildliga, på så sätt att gudomliga ting framställdes i figurativa och bildliga former. När kännedomen om de symboliska innebörderna av dessa ting med tiden tynade bort, blev symbolerna i sig själva föremål för dyrkan och missstogs för gudar.

Att sådan tillbedjan förekom hos det israelitiska folket under tiden i Egypten kan man se av berättelsen om guldkalven, som man dyrkade i öknen i Jehovahs ställe. Att de inte heller senare

helt avhöll sig från sådan tro kan man se av många stycken i Ordet, i såväl de historiska som de profetiska böckerna.

11. Med detta budord, ”*Du skall ingen annan gud ha inför mitt anlete*” förstås i samma världsliga mening att vi inte får avguda någon människa, levande eller död. Så hade länge skett i Mellanöstern, där folkens många gudar var av detta slag, såsom exempelvis Baal, Ashtoreth, Kemosh, Milkom, Beelsebub. Så var även fallet i Aten och Rom med Saturnus, Jupiter, Neptunus, Pluto, Apollon, Pallas Atena och andra. Folk dyrkade en del av dem först som heliga, därpå som gudomliga och till sist som gudar. Det faktum att det bland dessa folk förekom att man tillbad enskilda personer som gudar framgår av Darejaves av Mediens edikt, vilket påbjöd:

Den som under de närmaste trettio dagarna ber en bön till någon gud eller människa utom till dig, O konung, skall kastas i lejongropen

(Dan. 6:8 till dess slut).

12. Av den *naturliga meningen* som är den bokstavliga följer även att vi inte skall älska någon mer än Gud och ingenting annat än det som kommer från Gud. Detta är också i överensstämmelse med Herrens ord om det första budet (Matt. 22:35-37; Luk. 10:25-28): att man skall älska sin Gud med hela sitt hjärta och med hela sin själ och med hela sitt förstånd. Ty någon vi älskar över allt annat i världen är en gud för oss, och något vi älskar över allting annat är oss gudomligt. Den som således älskar sig själv eller världen över allt annat gör sig själv eller världen till gudom. Under sådana förhållanden är det klart att man inte erkänner någon gud, utan fastmer är förbunden med sina likasinnade i helvetet, där alla är församlade som har älskat sig själva och det världsliga över allting.

13. Den andliga innebörden (*sensus spiritualis*) av detta bud är att man inte skall dyrka någon annan gud än Herren Jesus Kristus, eftersom han är Jehovah som ankom till världen och bringade den återlösning (*redemptio*) utan vilken ingen, vare sig människa eller ängel, skulle kunnat frälsas.

Att det inte finns någon annan gud än densamme, framgår av följande utsagor i Ordet:

”Den dagen skall man säga:

Se, detta är vår Gud, den befriare vi hoppades på.

Detta är Herren som vi väntat på,

låt oss jubla av glädje, han kom till vår räddning.» (Jes. 25:9)

”En ropandes röst i öknen:

»Bered väg för Herren genom ödemarken,

gör en jämn väg i ödsligheten för vår Gud!

Ty Herrens härlighet skall uppenbaras,

och alla människor skall se det:

Herren Gud kommer i all sin styrka,

och som en herde vallar sin hjord«” (Jes. 40:3, 5, 10, 11)

»Bara hos dig finns Gud, ingen annan finns, ingen annan är Gud.«

Du är sannerligen den dolde guden [deus occultus], Israels Gud, som ger räddning.» (Jes. 45:14-15)

»Är icke jag Jehovah? Det finns ingen annan gud än jag, ingen trofast gud som hjälper utom jag. Jag är Gud, den ende frälsaren.« (Jes. 45:21, 22)

»Jag är Herren, ingen annan än jag kan ge räddning.« (Jes. 43:11; Hos. 13:4)

»Då skall allt levande inse att jag, Herren, är den som räddar dig, den som befriar dig« (Jes. 49:26; 60:16)

»Han som återlöser oss, hans namn är Herren Sebaot« (Jes. 47:4; Jer. 50:34)

”Herren, min klippa, min hjälpare.” (Ps. 19:14)

”Så säger Herren, din befriare, Israels Helige: »Jag är Herren, din Gud«
(Jes. 48:17; 43:14; 49:7; 54:8)

Så säger Herren, din befriare: »Jag är Herren, som har skapat allt. Jag ensam spände upp himlen, och bredde ut Jorden« (Jes. 44:24)

Så säger Herren, Israels konung, han som friköper dem, Herren Sebaot: »Jag är den förste och den siste. Det finns ingen annan Gud än jag.« (Jes. 44:6)

”Han som har skapat dig, vars namn är Herren Sebaot, din befriare som är Israels Helige, skall kallas hela jordens Gud.” (Jes. 54:5)

”Du är ju vår fader, Abraham vill inte veta av oss, Israel erkänner oss inte. Du, Herre, är vår fader, i alla tider har du betat vår Befriare [Redemptor].” (Jes. 63:16)

”Ett barn har fötts, en son är oss given. Völdet är lagt på hans axlar, och detta är hans namn: Allvis härskare, Gudomlig hjälte, Evig fader, Fridsfurste.” (Jes. 9:6)

”Det skall komma en tid, säger Herren, då jag skall låta ett rättfärdigt skott växa ur Davids stam. Han skall vara konung och detta är det namn han skall bära: Herren vår rättfärdighet.” (Jer. 23:5-6; 33:15-16)

”Filippos sade: »Herre, visa oss Fadern, det är nog för oss.« Jesus svarade: »Så länge har jag varit tillsammans med er, och ändå känner du mig inte, Filippos? Den som har sett mig har sett Fadern. Hur kan du då säga: Visa oss Fadern? Tror du inte att jag är i Fadern och Fadern i mig?«” (Joh. 14:8, 9, 10)

”Ty i honom har hela den gudomliga fullheten förkroppsligats och tagit sin boning.” (Kol. 2:9)

”Vi vet också att Guds son har kommit och att han har gett oss förstånd så att vi kan känna den Sanne. Vi lever i sanningen i hans son Jesus Kristus. Han är den sanne guden och det eviga livet. Mina barn, var på er vakt mot avgudar.” (1 Joh. 5:20, 21)

Dessa skriftställen gör det klart att Herren vår Frälsare är Jehovah Gud – i en och samma person: skaparen, befriaren och frälsaren. Detta är det första budets andliga innebörd.

14. Den himmelska innebörden (*sensus caelestis*) av detta budord är, att Herren Gud är oändlig, omätlig och evig; att han är allsmäktig, allvetande och allestädes närvarande; är den förste och den siste, begynnelsen och änden; den som är, var, och skall vara; att han är kärleken och visheten själv eller själva det goda och sanna – således livet självt och är den Ende, från vilken allt leder sitt ursprung.

15. Alla som erkänner och bekänner sig till en annan gud än Herren Frälsaren Jesus Kristus, som är Jehovah Gud i mänsklig gestalt, syndar mot detta första bud. Detsamma är det med dem som tror på existensen av tre gudomliga personer i evigheten. I den mån man bekräftar sig i sådan villfarelse, blir man allt mer kroppslig och andefattig och kan inte inom sig fatta en gudomlig sanning utan att förvränga den och omgärda den med vanföreställningar.

Människor av sådan uppfattning och inställning kan därför liknas vid dem som bor i källarvåningen av en fastighet, vilka är oförmögna att höra något av det som sägs på andra och tredje våningen, eftersom taket ovan hindrar ljudet från att tränga ner.

[2] Människans själssinne [*mens*] är såsom ett trevåningshus där de som tror på den eviga treenigheten bor på bottenvåningen, medan på andra och tredje våningen de bor som bekänner sig till *en* Gud i synlig människoform och bejakar att denne är Herren Gud Frälsaren.

Andefattiga och världsliga människor, som är helt jordbundna till sin natur, är i själva verket helt och fullt djuriska: det enda som skiljer dem från de oskäligen djuren är deras förmåga att prata och dra felaktiga slutsatser. De liknar en person som bor i en park där man håller vilda djur av alla de slag. Ena dagen låtsas han vara lejon; björnens roll ikläder han sig nästa dag, och tiger därpå; sedan även leopard och varg. Vederbörande kan likaså spela får, fast då ler han i mjugg och skrattar så smått.

[3] En världslig människa baserar sin syn på andliga ting på materiella fenomen och sina skeva sinnesintryck. Hon kan inte lyfta sin blick däröver. Hennes religion kan därför jämföras med en gröt av hackelse vilken hon förtär som den största lækkerhet. Trosläran kan liknas vid de brödkakor som profeten Hesekiel befalldes att baka av vete, korn, bönor, linser, hirs och emmer på träck och ha till spis för att illustrera hur orent samfundet var hos det israelitiska folket (Hes. 4:9 och det som följer). Lika illa är det beställt med den kyrkolära som bygger på idén om tre heliga personer i evigheten som var och en är en gudomlighet.

[4] Det orimliga i en sådan tro kan man se om man försöker visualisera den som tre personer stående på rad. Den första iförd krona och spira; den andre hållande en bok i höger hand, som är Ordet, i den vänstra ett kors av guld nedstänkt av blod; samt den tredje personen försedd med vingar, stående på ett ben redo att ge sig åstad att verka. Över dem alla inskriften: *Dessa tre personer, alla gudomar, är en gud.*

Varje vettig människa skulle inför en sådan bild säga, att den är löjeväckande absurd.

Men samma person kunde ställa sig helt annorlunda till en målning föreställande en gudomlig person med omstrålat huvud med titeln ”Denne är vår gud, vår skapare, befriare och frälsare”. Han skulle vilja kyssa den, ta den till sitt hjärta och föra den hem, och hans hustru, barn och tjänstefolk skulle fröjda sig däröver.